

www.omkonst.com:

I människans spår

Amalia Årfelt, Peter Wiklund, Konstforum, Norrköping, 29/9 – 14/10 2012

Text: Lotta Ekfeldt

"Silkesapa", © Amalia Årfelt

"Apa med filt" © Amalia Årfelt

"Strandfynd" © Peter Wiklund

Det spretar en del när Amalia Årfelt och Peter Wiklund ställer ut tillsammans på Konstforum i Norrköping. Det är två väsensskilda spår som vänskapligt och hänsynsfullt samsas om utrymmet, var och en med sina egna premisser.

Amalia Årfelts skulpturer i betong får mig bokstavligen ner på knä. Nyfiket går jag nära för att undersöka de fina detaljerna hos den sittande valpen "Hund" — den utvalda stenen till tunga, de vita klorna infällda i betongen och ögonen av glas. Samma sak med aporna "Herr Brown" och "Silkesapa". De sitter på apors vis med armar och ben åt olika håll. Den tomma blicken speglar ingenting, utom möjligtvis själva naturen försänkt i sitt eget varande.

Det går inte att komma undan apornas mänskliga drag. Beskrivningar som eftertänksam och förundrad dyker upp i mitt huvud. Men ligger det inte en fara i att beskriva djur som om de hade mänskliga egenskaper? Att hitta passande epitet för att förklara och känna igen sig i det vilda eller främmande Andra?

Årfelt är i så fall inte rädd för hon låter djuren förbli naturvaror med sina egna uttryck. Men hon räds inte heller att då och då bjuda in dem i den mänskliga kulturens sammanhang som i skulpturen "Apa med filt" där en betongapa insvept i en rosa filt förvandlas till en Roslinparafra.

Om Amalia Årfelt rör sig i naturen gör Peter Wiklund det motsatta. I hans bildvärd finns spår och fragment av mänsklig aktivitet. Objekten kan vara välkända representationer i form av skyltar eller en dörr men också vara hopfösta partiklar eller slagg på väg att formas eller omformas. I "Strandfynd" flyter okänd materia fram och bildar irrationella mönster. Det liknar ingenting och har inget direkt sammanhang. Det är förvirrande och smått enerverande men på samma gång intressant. Blicken söker sig envist tillbaka för att tvinga fram en mening. Till sist ger jag upp och accepterar formernas sega egenheter.

Wiklunds bilder är associativa men också undersökande. När han låter objekten ta över som i "Skyltar" blottläggs inte bara klyftan mellan objekten utan också deras avstånd till människan. Föremålen gör sig oåtkomliga och finns inte längre till hands. I "Zapp" laddar till och med en skylt ur av egen kraft i en gigantisk blix. Dörren i "Snabb sorti" blir också till ett objekt för sig själv där man tvekan undrar vad man ska göra med den. Stänga eller gå ut? Det blir både humoristiskt och absurt.

"Hund" © Amalia Årfelt

"Skyltar" © Peter Wiklund

Konstforum, Norrköping | Omkonsts startside

 Dela med andra |

Dela artikeln via Facebook: [Omkonst Facebook](#)>>

Vill du kommentera artikeln maila till redaktion@omkonst.com